

**FRED
BAKER**
1914 - 2007

Fred Baker was born in Kipling, Canada and later lived in Buffalo, New York. He was a faithful member of the Austin Street Hungarian Baptist church. After his retirement he moved to Boca Raton, Florida and then to Palm Bay. He served as a deacon in the Bethesda Baptist Church. He lived nine years in Florida and then moved to Cornelius, North Carolina to be nearer to his family.

On the evening of March 6, 2007, Fred Baker was called home to Heaven. He had some minor physical problems and was in the hospital when he quietly fell asleep and was ushered into the presence of the Lord whom he loved and served, at the age of 93.

He is survived by his wife, Esther, and son, Bob and grand daughters Serena and Suzi and four great grand children.

The good Lord was very gracious to him during his lifetime and we are all sure that he has now joined the Heavenly Choir and is rejoicing with all the friends and family who have also made their glorious trip "home".

Ethel Kish

**LUKÁCS
BALÁZSNÉ**
1922 - 2007

Özv. Lukács Balázsne (született Hufnágel Erzsébet) testvérnőt, életének 85-dik évében, 2007. március 4-én hívta haza az Úr a Kiskőrösi Filadelfia Idősek Otthonából, ahol utolsó 5 évét töltötte, megromlott egészségi állapota miatt. Bár előre haladó betegsége következtében egyre jobban bezárult a földi világ számára, szívében mindvégig nyitott maradt Megváltójához, akinek hűségesen szolgált egész életében, példát mutatva szeretetben, hitben, teherhordozásban, mindenkinek.

Temetése március 9-én Téten volt, ahol élete nagyobb részét töltötte és közel 60 évig hűséges szolgáló tagja volt a gyülekezetnek.

A vigasztalás ígését *Lukács Tamás* szigetszentmiklósi lelképásztor hirdette a 73-dik Zsoltár alapján. „*Ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, ó Isten, mindörökké.*”

Verssel búcsúzott egyik unokája, *Váci Ágota* és a téti gyülekezet részéről *Fesető János* testvér. Énekekkel a gyászistentiszteleten megjelentekből szerveződött alkalmi énekkar szolgált. Elköltözött testvérünkben *Dr. Herjeczki Gézané* édesanyját gyászolja.

VALÓBAN ?

Mivel többen is érdeklődtek, miért maradt abba a Valóban? című rovatunk, a közgyűlésünkön a lapunkról szóló beszámoló során a szerkesztő megkérdezte a testvéreket, hogy szeretnék-e, ha Novák testvér folytatná a sorozatot. Olvasóink és a közgyűlési küldöttek kérését is figyelembe véve újra megindítjuk hát ezt a rovatot. Abban a reményben tesszük ezt, hogy a szerző gondolatébresztő, nem a felszínnel foglalkozó, hanem a dolgok mögötti összefüggéseket vizsgáló sorait szívesen és javunkra olvassuk majd – még akkor is, amikor szokatlan, vagy „kényes” kérdések kerülnek tollára.

A közösség iránti felelősségtudattal írt személyes véleménynek helye van az Evangéliumi Hírnökben és az ígén nevelkedő hívők között. Isten ígéje ugyanis lépten nyomon figyelmeztet arra, hogy életünk valóban az legyen, aminek lennie kell és aminek mondjuk, talán még gondoljuk is. (szerk)

Róma ökumenizmusa

Megvallom, engem eddig nem izgattak a pápák. Ennek a mostaninak az elődje jó ember volt, már úgy ránézésre is. XVI. Benedek személyiségét eltakarja a hivatala. A lengyel pápa oda ment, ahova a szíve húzta. Szegény utódjára rászakadt az egyház gondja. Ott ragadt a Péter trónja abban az elvilágiasodott Európában, onnan kellene szót érteni az ébredező déli féltekével, fontossá lenni a pluralizmusukkal páváskodó nyugati országokban, és jaj, több szigort várunk tőle, egyháza apjától még mi is, akik nem tartozunk a családjába.

Nem lehet figyelmen kívül hagyni a próbálkozásait. Megdorgálta a melegeket, és 35 oldalas dokumentumban vázolta fel a közutakon elvárt viselkedési formát (csak egyszer kerülne csúcsforgalomba a popemobile-jával itt, a 10-es gyorsforgalmi úton, az egyházból is

kizárná délről itt száguldozó híveit). A Hittani Kongregáció (aminek vezetője volt mielőtt pápává vált) emberarcú terrorizmusnak bélyegezte az abortuszt, és emlékezetes németországi előadásában a más-arcú terrorizmus okait is felvázolta. Úgy tűnik, elődjén is tútesz abban az igyekezetében, hogy a katolikus egyház hangja egyértelműen felcsendüljön a modern világban.

Fel is csendült, és beleremegett az egyébként is gyenge alapokon álló ökumenizmus épülete. Csupán néhány éve egyesülésről egyezkedtek az anglikánusokkal, teológiájuk pontosításával udvaroltak az evangélikusok, és még egyes baptista vezetők is többnek vélték magukat ha „párbeszédbe” elegyedhettek valakivel, aki járt már a Vatikánban. Imponáló az egyenesség és a következetesség ebben a pápában, ahogy visszaparrancsolja a katolikus gondolkodást az akolba. Még nem tudni, ha a juhok is engednek majd a főpásztor diktátumainak, de mi, akik nem ahhoz az akolhoz tartozunk, máris érzékeljük a változást.

Kezdődött a „Szeretet szentsége” című apostoli buzdítással (2005. Márciusában), amelyben az eucharisztiairól tanítva megkérte „*szomorúan, jóllehet nem remény nélkül a nem katolikus keresztényeket, értsék meg és tartsák tiszteletben meggyőződésünket, amely a Bibliában és a hagyományokban gyökerezik. Úgy tartjuk, az eucharisztikus és az egyházi közösség annyira összetartozik, hogy általában lehetetlenné teszi a nem katolikusok számára, hogy részesüljenek az előzőben, anélkül, hogy az utóbbit élveznék.*”

Tulajdonképpen ezt a gondolatot fejtegeti tovább a Hittani Kongregáció legfrissebb egyháztani dokumentuma is. Ez az 5 kérdéses taglaló rövid, ez év június 27-én közzétett írás igen nagy port vert fel. Míg a II. Vatikáni Zsinat arra bátorította a katolikusokat, hogy a Szentlélek munkáját lássák meg és méltányolják a protestáns közösségek életén is, íme, kiderült, hogy e vizsgálódás eredménye katolikus részről predestinálva van: mi nem lehetünk a Krisztus egyházának tagjai. Értékünk és hasznosságunk is a „*kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a Katolikus Egyházra van bízva*”. Na, tessék! Mi meg azt hittük, hogy Urunktól nyertünk mindehhez segítséget...

Fel is háborodtak ezt hallva az ökumenizmus élharcosai. Pontositani kellett, és ez a pápa ahhoz ért. Július 24-én, az olasz Alpokban üdülve kinevezt erre alkalmat. Elmagyarázta a híveinek, hogy csakúgy, mint az első zsinatot követően (Niceai Egyetemes Zsinat, 325-ben) kaotikus állapot uralkodott el az egyházban, de végül mégis megszületett a „Niceai hitvallás”, a II. Vatikáni Zsinat óta eltelt időt is a zavarosság jellemezte. Logiku-

san következnek ebből, hogy ez a rendkívül képzett, elődjei lazaságain örökdő pap elérkezettnek látja az időt, hogy radikális fordulatra kormányozza az egyházat. Eddigi intézkedései - mint a latin mise újbóli bevezetése (bár egyelőre demokratikus döntések mentén) - és szigorításai csak világosabbá teszik a különbséget a Katolikus Egyház tanai és az evangéliumi gyülekezet hitvallása között.

Valójában azért jár köszönet XVI. Benedek pápának, mert világosan fogalmaz. Valószínű, hogy nagyobb lesz a füst, nekünk idegenebb, ami ott történik, de annál nagyobb a mi örömünk, hogy az Egyház valódi Fejéhez tartozunk, aki Testébe fogadott minket is hit által, ingyen kegyelméből, ahogyan azt a Szentírásban kijelentette.

Novák József

Sierra Leone

Felültem a motorkerékpárra!

Makeni göröngyös utcáin a motorkerékpár a fő közlekedési eszköz. A kormányosok többsége, éppúgy, mint a Freetown-i taxisofőrök: volt terroristák vagy átképzett gyermek katonák. Imaházba menet már többször félve lehúzódtam az útról, amikor egy-egy Honda megállt mellettem és annak tinédzser kormányosa invitált, hogy üljek fel a motorjára.

Azonban a gyülekezet tagjai már hozzászoktak ehhez a közlekedéshez. Még a legidősebb BBI hallgató, a 69 éves Szoni néni is felmászik a motorkerékpárra. A nőtestvérek megmosolyogtak, amikor megtudták, hogy én félek ezt megtenni.

Egyik nap a lelkipásztor felesége a lakásomhoz küldött egy motorkerékpáros BBI hallgatót.

- *Testvérnő, Zainab néni kéri, hogy vegyél részt egy összejövetelen a Pásztorális Központban.*

- *A Pásztorális központ messze van, és ma nincs autóm - feleltem.*

- *Nem ülnél fel a Hondámra?* – mondta és úgy nézett rám, mintha kérdezné, hogy bízk-e benne és a Mindenhatóban.

Becsuktam az ajtót és felkapaszkodtam a motorra. Ahogy átrepültünk Makeni utcáin Mónus bácsi jutott eszembe, aki kb. 25 évvel ezelőtt nem egyszer vitt ki az állomásra a motorkerékpárján, amikor a gyülekezetben prédikáltam. *“Mik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk...”*

gondoltam és szorosam belekapaszkodtam a vezető vállába.

A két napos konferencia nagyon érdekes volt a Pásztorális Központban. A Baptista Nőszövetség berbe vette a helyi katolikus egyházközség Központját és az összejövetelre meghívták a város keresztyén gyülekezeteinek és mohamedán közösségeinek a képviselőit.

A konferencia szociális felvilágosító jellegű volt, a testvérnők szerették volna felkészíteni a város lakóit arra, hogyan tudnák csökkenteni az erőszakosságot és ezen belül a nők nemi szervének rituális megcsonkítását. A konferenciát és a felvilágosító munkát Norvég baptista testvérnők szponzorálják.

Bár a villany és a víz még mindig gond, a BBI hallgatók és a norvég testvérnők mellett, több látogatóm volt az elmúlt hónapokban. Freetowni evangélisták egy csoportja egy egész hétig lakott a BBI hallgatók szobáiban és esténként a város különböző pontjain tartottak filmvetítéses szabadtéri evangelizációt. Nemrég hét testvér autója robbant le Makeniben és talált szállást az otthonomban. A testvérek útban voltak a Susuk felé, egy olyan néptörzs felé, akik még alig hallották az evangéliumot.

A BBI hallgatók is belekapcsolódnak a lélekmentő munkába. Bár még nem tanulták, hogyan kell prédikálni, azt a feladatot kapták, hogy gyakorolják a személyes evangelizációt. Az egyik hallgató 29 személyt vezetett Jézushoz az elmúlt hetekben, nyolc másik pedig olyan eredményesen tett bizonyosságot egyéneknek és családoknak, hogy azok megígérték, látogatni fogják a helyi gyülekezeteket.

Azonban a legmeglepőbb eredményt a gyermekek között végzett munka hozta. Minden csütörtökön kb. 25 gyermek számára tartunk Bibliaórát a verandámon. A Biblia nagy történeteit tanítjuk, Mózes első könyvével kezdtük, és most Sámuel első könyvével tartunk. Nemrég ígértem egy csomag cukorkát (1 dollár értékben) annak, aki megtanulja a Biblia 66 könyvének a nevét. Már egy hét után az egyik harmadik osztályos fiú megnyerte az első díjat. Ennek a fiúnak a szülei és a nagyszülei nem keresztyének. A fiú az egyik BBI hallgató gyermekének a legjobb barátja, és így kezdett el a Biblia-órára járni. Szeretnék a gyermekek részére egy néhány napos Nyári Biblia Iskolát szervezni.

Két héttel ezelőtt egy nagyon szomorú eset is történt, a 25 év körüli éjjeli őr meghalt a karjaimban. Elkezdett köhögni, és nagyon sok vért hányt. Nem tudtam elhinni, hogy meghalt, elvittük a kórházba, de már késő volt. Még aznap el kellett temetnünk őt.

Az állami választások ideje is közeledik, minden gyülekezetben sokat imádkozunk az új államelnökért. A választás augusztus 11-én lesz, politikai feszültség várható az azt megelőző napokban, de remélem, emiatt nem kell szünetet tartani a Biblia Iskolában.

Ima kérések:

Kérlek, továbbra is imádkozzatok Sierra Leone békéjéért, és azért, hogy az Úr kegyelmesen irányítsa a választásokat.

Imádkozzatok sok bölcsességért, és a Szent Lélek vezetéséért, hogy meg tudjam nyitni a harmadik BBI Központot is Sierra Leonében. Jelenleg 19 hallgató van a Freetown-i és 17 hallgató a Makeni-i BBI Központban.

Imádkozzatok sok lelki gyümölcsért a gyermekek között végzett munkában.

Imádkozzatok azért, hogy le tudjam cserélni az Intézet kis autóját egy olyanra, amellyel a falusi gyülekezeteket és egyházközpontokat is látogathatom.

Imádkozzatok a hallgatók és a tanárok (beleértve engem is) jó egészségéért, testi, lelki védelméért.

Imádkozzatok azért, hogy az e-mailezés egy kicsit egyszerűbb legyen, mint az elmúlt hónapokban.

Imádkozzatok azért, hogy megkapjam a leveleim, eddig csak egy levél érkezett meg Makenibe, az amelyet én adtam fel saját magamnak Freetownba, és az is három hónapos késéssel.

Kérlek, minél előbb adjatok fel egy Születésnap Üdvözlőt légipostán a következő címre:

Gabriella Kamilla Furedi
31 Yiks Rd
Makeni
Sierra Leone, West Africa

A születésnapom augusztus 28-án lesz, talán ha még ma feladjátok a lapot, természetesen légipostán, addig ideér. Pénzt **ne** küldjétek levélben, üdvözlőben, csak azért kérem a születésnap üdvözlőt, hogy a posta mester hozzá szokjon a címemhez. Aki támogatni szeretne, azt Amerikában Drescher testvéren keresztül (címe a 2. oldal), Magyarországon pedig a Magyarországi Baptista Egyházon keresztül meg tudja tenni, a cím:

Magyarországi Baptista Egyház
Missziós támogatás Fűredi Kamillának
Budapest 1062
Benczúr u. 31.

“Áldjon meg az Úr Téged, és tartson meg Téged. Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajtd és könyörüljön Terajtd. Fordítsa az Úr az Ő orcáját Tefeléd és adjon Neked békességet.”

Testvéri üdvözléssel,
Fűredi Gabriella Kamilla

Fényképek a lap internetes oldalain!

„A JÓKEDVŰ ADAKOZÓT SZERETI AZ ISTEN.”

„Azért járok ritkán templomba, mert ott folyton csak kéregetnek. Kár, hogy olyan anyagiasak.” – Mondják sokan. Holott, amint folytatjuk a korinthusiaknak szóló levelek tanulmányozását észrevesszük, hogy Pál apostol is fontosnak tartotta, hogy írjon róla. A 2 Korinthus 9-ben olvassuk (kivonatossan):

A szentek iránti szolgálatról fölöslegesen írnom nektek. Hiszen ismerem készségeketek... Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte... ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozói szereti az Isten. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa reátok, hogy mindenkor minden szükségessel rendelkezetek... minden jócselekedetre... Mert ennek a szolgáltnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt. Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Isten... és... könyörögnek is értetek, és vágyódnak utánatok... Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

Felvetődnek a kérdések: ezek szerint **miért, mikor, mennyit, hova, és hogyan adakozzam?**

Miért adakozzam? Mert szívem telve van Isten iránti hálával. Ugyanis, amikor valaki jót tesz velem, akkor automatikusan felmerül bennem a kérdés, hogy miként hálálhatnám meg jóságát. Például, ha egy kedves barátnóm kiségit, vagy egy ügyes javító fordul meg a házukban, akkor azonnal azon töprengök, hogy mivel honorálhatnám tetteiket? Akkor hogy ne merülne fel bennem ugyanez a kérdés Isten iránt is, aki az ő legszeretettebb, egyetlen Fiát adta értem a keresztre, hogy én bűnbocsánatot és üdvösséget nyerhessek? Pénzzel, tanúság-tétellel, fizikai szolgálattal, mással, vagy mindezekkel? Ezek tudatában kiáltott fel Pál apostol is mondván: *“Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!”* Mármost Jézus Krisztusért. Ugye ezt Te is átérzed?

Azonkívül **kötelességérzetből is adakozom.** Ugyanis adakozók nélkül nem lehet fenntartani egy egyházat; az épülettől kezdve az alkalmazottakig. Sem támogatni a szegényeket; vagy több missziós társulatot és misszionáriust, stb. Elég kellemetlen, hogy sok templomban a lelkészeknek kérlelni kell a tagokat, hogy adakozzanak. Mert ha minden tag pontosan adakozna, valószínűleg nem lenne erre szükség; kevesebb látogató botránkozna meg a kéregetés miatt; s talán többen is látogatnának el gyülekezeinkbe.

Továbbá azért is **adakozom, mert azzal Isten nevére hozok dicsőséget.** Ugyanis, – ahogy olvastuk – adományomért Istent fogják dicsőíteni azok, akik hálát adnak neki az általam kirendelt szükségleteikért.

S mikor adakozzam? Lehetőleg akkor, amikor fizetést kapok, vagy más anyagi áldásokhoz jutok. Azaz heti fizetéskor: hetenként. Havi fizetéskor: havonként. Egy előnyös házladáskor vagy sikeres üzletelés után pedig: amint megkapom a pénzt stb. De ha ez túl komplikált, akkor találjak rá egy jobb megoldást. Mint, ahogy az 5 Mózes 14:28 szerint a földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozó választott népek rendszeresen három évenként kellett beadni a tizedet. A lényeg tehát az, hogy **valamilyen rendszer szerint tegyem, és soha el ne felejtsem.**

Azonkívül **mennyit adjak az Úrnak?** Bevételem 10%-át, plusz – önkéntes felajánlasként – bármilyen összeget. Az 5. Mózes 14:22-29 – ben olvassuk Isten parancsát mondván: *“Add meg a tizedet... Így tanul meg félni Istenedet... mindenkor!... Így megáldja Istened,... kezed minden munkáját...”* Amikor pedig Isten népe eltávolodott őtől, akkor a Malakiás 3:7-10 ben így szólt hozzájuk: *“...ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg? – Becsaphatja-e az ember az Isten? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? A tizeddel és felajánlásokkal! ... Hozzátok be... az egész tizedet... Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.”* A tizedadás megvonása tehát Isten-csalás.

De ha valaki azt mondaná, hogy “igenám, de a tizedadás csak az ószövetségi népnek szólt. Miránk már nem vonatkozik, mert mi nem a törvény, hanem a kegyelem korában élünk;” akkor nézzük meg, hogy – a Lukács 11:42-ben – mit mondott Jézus róla, amikor így szólt a farizeusokhoz: *“...jaj nektek, farizeusok, mert tizedet adtok..., de elhanyagoljátok az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhanyagolni!”* **Ezek szerint, a tized és ajándékozás az újszövetségi keresztyének életében sem elhanyagolandó!**

De hova adjam a tizedemet és felajánlásomat? – Kérdezhetnének szintén. Elsősorban fontos, hogy Jézus befogadásakor csatlakozzam egy jó gyülekezethez, ahol fejlődhetek, szolgálhatok és nyugodtan adakozhatok, mert tudom, hogy Isten akarata szerint használják fel az adományokat. Aztán ter-

mészetesen oda kell beadnom rendszeresen a tizedem főrészt, vagy inkább az egészét. A többivel meg szabad olyan missziókat támogatnom, amelyek becsületesek, lelkesek, és gyümölcsözők. Azonkívül szabad a szegényeket illetve rászorultakat is támogatnom.

Végül hogyan adakozzam? Igénk szerint: **...bőkezűen, tudatosan és jókedvvel.** Mert *“aki bőven vet, az bőven is arat... úgy adjon, ahogy előre eldöntötte,”* mert *“...a jókedvű adakozót szereti az Isten.”* Nem azt, aki kényszerből, vagy isteni csapástól való félelemből adakozik. Azonkívül arra is jó figyelni, hogy kérdéses ne vegyüljön adakozásunkba. Erre figyelmeztet is a Mester, amikor arról beszél, hogy adakozásunk (alamizsnánk) titkon legyen (Mt 6:3-4).

Miért adakozzam tehát? Mert szívem telve van Isten iránti hálával és kötelességérzettel. **Mikor?** Lehetőleg minden fizetés után, vagy mihamarabb; de rendszeres időközönként és feltétlen. **Mennyit adjak?** Bevételem tizedrészét, és ráadásul még annyit, amennyit a szívem diktál. **Hova adjam mindezt?** Tizedemet lehetőleg abba a gyülekezetbe, amelybe tartozom. A felajánlást, buzgó, eredményes missziós társulatok, vagy misszionáriusok, meg a rászorultak támogatására. **S hogyan adakozzam?** Bőkezűen, tudatosan, jókedvvel, és alázattal (ha kell, titkon). S ha mindezt készséggel megteszem és megteszed, akkor Isten áldása nyugszik életünkön és – **engedelmességünk következtében – békesség lakik a szívünkben.** Tapasztalatlból mondom: Érdemes! “Mert a jókedvű adakozót szereti az Isten!”

Mátraié, F.I. 2007.

Csak egy 25 centes volt

Néhány évvel ezelőtt Amerikának egy másik államából való prédikátor elfogadta egy Houdson, texasi gyülekezet lelkipásztori szolgálatát. Érkezése után néhány héttel, autóbusszal az otthonából a város központjába utazott. Miután a buszon helyet foglalt észrevette, hogy a sofőr a kellelénél 25 centtel “véletlenül” többet adott vissza.

Ahogy azon gondolkodott, hogy mit csináljon, a következő jutott az eszébe: “Vissza kell adnod a pénzt. Helytelen lenne megtartani.” Azután az jutott az eszébe: “Ó, ne csinálj belőle nagy gondot, ez csak 25 cent. Ki törődne ilyen kis összeggel? Különben is az autóbussz társaság sok útiköltséget szed be, és ez a kis összeg senkinek sem hiányozna. Csak fogadd el Istentől ezt az ajándékot és többet ne is gondolj rá.”

folytatás a 15. oldalon